2. Den nøjagtige anatomiske afgrænsning af det oksekødstykke, der betegnes som slag i pos. ex 02.01 A II a) 4 bb) i listen i bilaget til forordning nr. 2787/81, skal findes på grundlag af den i den pågældende medlemsstat eller region normalt anvendte metode til udskæring og udbening af oksekroppe. Det tilkommer den nationale domstol at fastslå, hvad denne afgrænsning er.

3. Forordning nr. 2787/81 skal fortolkes således, at der skal udbetales eksportrestitutioner for et stykke kød, hvortil der hører et stykke slag, på betingelse af, at sidstnævnte stykke ikke er karaktergivende for stykket, når henses til forbrugsvaner og handelsskik og de metoder, der normalt anvendes til udskæring og udbening af oksekød i den pågældende medlemsstat eller region.

I sag 327/82

angående en anmodning, som College van Beroep voor het Bedrijfsleven i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

EKRO BV VEE- EN VLEESHANDEL, Apeldoorn,

mod

PRODUKTSCHAP VOOR VEE EN VLEES, Rijswijk,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning nr. 2787/81 af 25. september 1981 om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for oksekødsektoren (EFT L 271 af 26. 9. 1981, s. 44) med henblik på stykker af udbenet oksekød, hvortil der hører et stykke »slag«,

har

DOMSTOLEN (femte afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot og dommerne Mackenzie Stuart, O. Due, U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: P. VerLoren Van Themaat
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb, påstandene samt de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Artikel 18 i Rådets forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179) bestemmer, at forskellen mellem priserne på de i forordningen omhandlede varer på verdensmarkedet og priserne inden for Fællesskabet kan udlignes ved en eksportrestitution. Denne restitution er fastsat ved Kommissionens forordning nr. 2787/81 af 25. september 1981 (EFT L 271 af 26. 9. 1981, s. 44), hvis bilag indeholder en liste over de varer, for hvis eksport der kan gives restitution.

I denne liste figurerer under rubrikken »ex 02.01 A II« i den fælles toldtarif »kød af hornkvæg: a) fersk eller kølet: ...; 4. andre varer: ... bb) udbenet, med undtagelse af 'slag' og 'skank', i stykker, hvert stykke emballeret for sig«.

Ekro BV Vee- en Vleeshandel (herefter benævnt Ekro), Apeldoorn, indgav den 23. oktober og den 6. november 1981 til oppebørselskontoret for told og forbrugsafgifter (Ontfanger der Invoerrechten en Accijnzen) i Bergh anmeldelse om en eksport til Vatikanstaten af to partier på 2 380 kg og 2 061 kg kød, som Ekro beskrev som »udbenet kalvekød, andre varer, i stykker, kølet, med undtagelse af slag og skank, hvert stykke emballeret for sig«. Sagsøgeren anmodede om restitutioner for udførslen af disse partier kød.

Hvert af disse partier indeholdt blandt andet bryststykker, som også omfattede et i pistolform udskåret kødstykke, om hvilket det i hovedsagen er omtvistet, om det skal anses for »slag«. Bryststykkernes samlede vægt var 1 156 kg, hvoraf et parti på 201 kg bestod af de omtalte stykker, der var udskåret i pistolform, og hvis betegnelse er omtvistet.

Produktschap voor Vee en Vlees, Rijkswijk, nægtede at udbetale Ekro restitutioner for udførsel af de 1 156 kg bryststykker.

Ekro indbragte dette afslag for College Van Beroep voor het Bedijfsleven.

Parterne i hovedsagen er for det første uenige om, hvorvidt de nævnte, i pistolform udskårne stykker skal anses for »slag«. Produktschap voor Vee en Vlees, som mener, at der er tale om slag, har anført, at der ved »slag« skal forstås det flankekød, som befinder sig mellem på den ene side ryggen og boven og på den anden side bagfjerdingen. Ekro, som mener, at der ikke er tale om slag, har

anført, at der ved »slag« skal forstås det flankekød, der er en del af bagfjerdingen, herunder den del af denne, som hører til de to bageste ribben.

For det andet er parterne i hovedsagen uenige om, hvorvidt der skal udbetales restitutioner for udførsel at et oksebryststykke, der omfatter et stykke »slag«. Produktschap voor Vee en Vlees mener, at det ikke er tilsfældet. Ekro mener, at der skal udbetales restitutioner beregnet efter det udførte køds vægt med fradrag af den del deraf, som er »slag«.

Da sagen efter College van Beroep voor het Bedrijfsleven's opfattelse vedrører spørgsmål om fortolkning af fællesskabsretten, har den udsat sagen og ved beslutning af 17. december 1982 i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet Domstolen to præjudicielle spørgsmål, der lyder således:

»1. Hvad skal der efter en korrekt fortolkning af pos. 02.01 A II a) 4 ex bb) i den fælles toldtarif forstås ved 'slag', og hvorledes kan 'slag', der ikke hører under den her nævnte position, skelnes fra udbenet kød i stykker, der hører under positionen?

2. Indebærer en korrekt fortolkning af forordning nr. 2787/81, at der ikke må udbetales restitution for eksport til tredjelande af et udbenet stykke, når der til stykket hører et stykke 'slag', eller skal restitutionen i så fald efter en korrekt fortolkning af forordningen ydes på grundlag af det eksporterede køds samlede vægt med fradrag af slagstykkernes vægt?«

Forelæggelsesbeslutningen er registreret på Domstolens justitskontor den 20. december 1982.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der afgivet skriftlige indlæg af Ekro ved vicedirektør A. Boovman, af Produktschap voor Vee en Vlees ved sekretær J. J. Koch for dettes præsident, af Forbundsrepublikken Tysklands regering ved dens befuldmægtigede Martin Seidel og Ernst Röder og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved dens juridiske konsulent Robert Caspar Fischer.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse og at henvise sagen til femte afdeling i henhold til procesreglementets artikel 95. Den har opfordret Kommissionen til skriftligt at besvare visse spørgsmål.

II — Skriftlige indlæg

1. Ekro's indlæg

Ekro har som sit indlæg sendt Domstolen en kopi af en skrivelse, som Ekro sendte til College van Beroep voor het Bedrijfsleven, og hvori der er anført et spørgsmål, som efter Ekro's opfattelse har væsentlig interesse i denne sag. Det tredje spørgsmål, som Ekro foreslår Domstolen ligeledes at besvare for fuld-

stændighedens skyld, drejer sig om, hvorvidt der er tale om forskelsbehandling, fordi restitutionen for udbenede stykker ikke udbetales for udbenet »slag«, mens restitutionen for ikke-udbenede stykker udbetales for ikke-udbenet »slag«.

2. *Indlæg fra Produktschap voor Vee en Vlees*

Produktschap voor Vee en Vlees har vedrørende det *første spørgsmål* anført, at pos. 02.01 A II a) 4 ex bb) kan forstås således, at Kommissionen havde indført en særskilt restitutionsordning, som varierede alt efter bestemmelsesstedet, for oksekød præsenteret i form af stykker af stor værdi, blandt andet de udbenede stykker, som er emballeret individuelt. De restitutioner, der er fastsat for denne position, er de højeste, der findes for oksekød. De stykker, der er af ringe værdi, som f.eks. »slag« og »skank«, skal ikke give ret til denne høje restitution.

I Nederlandene forstår man ved »slag«, den del af oksen, der er angivet på en skitse, der er vedlagt Produktschap's indlæg, og som omfatter navleregionen. I mangel af en anatomisk definition af begrebet »slag« i fællesskabsforordningerne kan og skal Nederlandene definere det efter den definition, der er almindeligt anerkendt i Nederlandene. I hver medlemsstat findes der en særlig betegnelse for »slag«, som ikke nødvendigvis er materielt identisk i de forskellige medlemsstater på grund af forskellige traditioner i kødsektoren. Det følger heraf, at den pågældende toldposition på fællesskabsniveau ikke anvendes på samme måde over for eksportørerne i de forskellige medlemsstater.

»Slag« kan følgelig skelnes fra de udbenede stykker, der er nævnt i pos. 02.01 A II a) 4 ex bb) ved fra hele kroppen, som er gengivet på den skitse, der er vedlagt indlægget, at fjerne den del, der er markeret som slag (samt det stykke, der betegnes som »skank« på denne skitse).

Med hensyn til det *andet spørgsmål* henviser Produktschap voor Vee en Vlees til Kommissionens synspunkt.

3. *Indlæg fra Forbundsrepublikken Tysklands regering*

Vedrørende det *første spørgsmål* har Forbundsrepublikken Tysklands regering først understreget, at dette ikke vedrører fortolkningen af den nævnte position i den fælles toldtarif, men fortolkningen af den tilsvarende position i bilaget til Kommissionens forordning nr. 2787/81 af 25. september 1981. Efter den tyske regerings opfattelse og i overensstemmelse med en bekendtgørelse fra forbundsfinansministeriet af 18. november 1982 er »Knochendünnung« (slag med ben) et stykke, som udskæres mellem det ottende og niende ribben mod bagfjerdingen, og som omfatter den del, der sidder rundt om de fem følgende ribben; »Fleischdünnung« (slag uden ben) omfatter bugmusklerne, afgrænset af køllen, af »slaget« med ben og opad af tyndstegen og tykstegen.

Med hensyn til det *andet spørgsmål* er Forbundsrepublikken Tysklands regering af den opfattelse, at der skal ydes eksportrestitution for et udbenet stykke, hvortil der hører et stykke »slag«, når »slagets« størrelse ikke er karaktergivende for stykket.

Forordningen lader det spørgsmål stå åbent, hvorledes de oksestykker, som omfatter »slag« eller »skank«, skal behandles. Et stykke, der består af »skank« og andet kød, er ikke »skank«, ligesom et stykke, der består af andet kød og »slag«, ikke er »slag«. For sådanne stykker kan der tænkes tre løsninger:

— et udbenet stykke, hvortil der hører »slag«, kan ikke give ret til eksportrestitution;

— et udbenet stykke, hvortil der hører »slag«, kan kun give ret til eksportrestitution for det stykke, som ikke er »slag«;

— et udbenet stykke, hvortil der hører »slag«, kan give ret til eksportrestitution for hele stykket, hvis »slaget« ikke er karaktergivende for stykket.

Den første løsning er blevet indført ved Kommissionens forordning nr. 2773/82 af 13. oktober 1982 om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for oksekødsektoren (EFT L 292, s. 20), hvori det i fodnote 7 til forordningens bilag bestemmes, at restitutionen kun udbetales for udbenede stykker, der ikke omfatter »hele eller en del af slaget og/eller skanken«. Denne forordning, der trådte i kraft den 1. november 1982, finder ikke anvendelse i dette tilfælde. Før denne forordning var retstilstanden en anden eller i hvert fald mindre klar, og Kommissionen har selv erkendt denne manglende klarhed i et telex af 3. august 1982 til forbundsministeriet for ernæring.

Den anden ovenfor nævnte løsning kan kun baseres på en udtrykkelig bestemmelse.

Ifølge den tyske regering er det derfor den tredje løsning, der må vælges, idet man må hæfte sig ved spørgsmålet, om den del, der består af »slag«, er karaktergivende for stykket. I dette tilfælde må man anvende artikel 20, stk. 1, i begyndelsen, i Rådets forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968, hvorefter de almindelige regler for fortolkningen af den fælles toldtarif og de særlige regler for dens anvendelse gælder ved tariferingen af de af denne forordning omfattede produkter, som Domstolen har statueret i en lignende sag i dom af 1. juli 1982 (Hauptzollamt Hamburg-Jonas mod Firma Ludwig Wünsche & Co., sag 145/81, Sml., s. 2493). Ifølge den almindelige tariferingsbestemmelse 3b) i afsnit I, punkt A, i den fælles toldtarif skal blandinger og sammensatte varer tariferes efter det materiale eller den bestanddel, der er karaktergivende. Udbenede stykker, hvortil der hører »slag«, må følgelig anses for at kunne give ret til restitution, når den del af kødet, som ikke er »slag«, er karaktergivende for varen. Hele den vare, hvis tarifering afhænger af den del, som er karaktergivende, skal behandles som om den udelukkende bestod af denne bestanddel.

4. Kommissionens indlæg

Kommissionen har indledningsvis bemærket, at med hensyn til definitionen af de varer, for hvilke der kan udbetales eksportrestitutioner, er forordning nr. 2787/81 baseret på den fælles toldtarifs nomenklatur, men ofte med tilføjelse af særlige betingelser, f.eks. at restitution kun ydes til en del af de varer, der henhører under en position i den fælles toldtarif (»ex«-positionerne).

Den særlige nomenklatur, som følger heraf, findes ikke i den fælles toldtarif. Da der er tale om en ordning, der har sit eget retsgrundlag og sit eget formål, skal denne særlige nomenklatur ganske vist fortolkes inden for rammerne af tariferingsbestemmelserne i den fælles toldtarif, men også i overensstemmelse med ordlyden af og formålene med den landbrugsforordning, hvorved den er indført.

Det første spørgsmål vedrører følgelig fortolkningen af udtrykket »slag« i den i bilaget til forordning nr. 2787/81 forudsatte betydning, og det andet spørgsmål vedrører fortolkningen af betegnelsen i sin helhed og beregningen af restitutionen.

Til forskel fra andre landbrugsmarkeder har fællesmarkedet for oksekød ikke store strukturelle overskud. Selv om der anvendes en forholdsvis selektiv restitutionsordning for visse former for varer og visse bestemmelseslande for at opretholde Fællesskabets deltagelse i den internationale handel, følger det af Fællesskabets ringe deltagelse i verdenshandelen, at det er uhensigtsmæssigt at fastsætte restitutioner for andre produkter i denne sektor, hvilket forklarer, hvorfor der kun gælder restitutioner for begrænsede kategorier af produkter. Fersk eller frosset kød, udbenede stykker med undtagelse af »slag« og »skank«, hvert stykke emballeret for sig, er forholdsvis dyre former for oksekød, hvis eksport har interesse for Fællesskabet, og for hvilke dette har fastsat en forholdsvis høj restitution. »Slag« og »skank« har derimod en ret ringe værdi og er mere bestemt til kødforarbejdningsindustrien; disse stykker har traditionelt stor afsætning i Fællesskabet, således at der ikke er grund til at yde eksportrestitutioner.

Med hensyn til det *første spørgsmål* har Kommissionen her bemærket, at en sammenligning af betegnelserne for kød på de forskellige fællesskabssprog ikke altid er tilstrækkelige til at sikre en ensartet fortolkning, da den måde, hvorpå de slagtede dyr udbenes og udskæres, samt stykkernes præsentation varierer fra land til land eller fra region til region, således at samme betegnelse ikke altid gælder præcis det samme anatomiske stykke, selv ikke inden for det samme sprogområde. Af denne grund er terminologien præciseret i visse fællesskabsforordninger med hensyn til andre betegnelser for forskellige præsentationer af kød.

Hvad angår »slag«, indeholder fællesskabslovgivningen ingen præcis definition. Det nederlandske ord »vang« betegner det stykke, der sidder mellem køllen og bugen, altså lysken. Ifølge en publikation fra 1960 fra Det europæiske Produktivitetsagentur under Organisationen for økonomisk Samarbejde og Udvikling, hvori der ved hjælp af diagrammer og terminologiske tabeller er vist de udskæringsmetoder og udtryk, der er i brug i de forskellige lande, er »vanglap« (»slag«) inden for slagteriet ifølge den i Nederlandene anvendte metode det stykke, der befinder sig i bugvæggen mellem »spierstuk« og »slip van de lende«, som er en del af bagfjerdingen, på den ene side og »dunne borst« på den anden side.

På grundlag af disse diagrammer samt de udtryk, der anvendes på de forskellige

fællesskabssprog, kan det efter Kommissionens mening konkluderes, at der ved »vang« — og ved de udtryk, der anvendes på de øvrige sprog — skal forstås det stykke bugvæg, der sidder mellem de til den egentlige bagfjerding hørende dele og brystet. Der synes ikke her at være nogen nævneværdig forskel mellem den anvendte terminologi i de forskellige medlemsstater med hensyn til afgrænsningen mellem »slag« og bagfjerding. Det eneste punkt, hvor der ikke synes at være fuldstændig overensstemmelse, er den nøjagtige afgrænsning mellem »slag« og tværreb og tyndbryst.

Kommissionen har gennemgået de definitioner, som parterne har foreslået under behandlingen af hovedsagen, og har herom vedrørende Ekro's stillingtagen bemærket, at denne hviler på en misforståelse. Der findes to sædvanlige måder at afskære bagfjerdingen på, nemlig et lige snit, hvorved »slaget« bliver siddende på bagfjerdingen, således at forfjerdingen omfatter de øvrige otte til ti ribben og bryststykkerne, og pistoludskæringen, hvorved »slaget« og de nedre dele af ribbenene bliver siddende på forfjerdingen. Da det omtvistede stykke i dette tilfælde er udskåret »i pistolform«, må det antages, at der er tale om en pistoludskæring, hvorved »slaget« normalt bliver siddende på forfjerdingen. Det kriterium, hvorefter »slaget« kun omfatter flankekødet på de to sidste ribben, stemmer ikke overens med de i Nederlandene sædvanlige udskæringsmetoder. I de forskellige medlemsstaters terminologi omfatter »slaget« snarere flankekødet på de tre til fem sidste ribben. Det flankekød, der er af ringere kvalitet, er i øvrigt ikke begrænset til kødet på de to sidste ribben.

På den anden side forekommer den af sagsøgte i hovedsagen foreslåede definition, nemlig det flankekød, der sidder mellem ryggen og boven på den ene side og bagfjerdingen på den anden side, at være lidt for vid eller for upræcis. Det er mere i overensstemmelse med nederlandsk terminologi at definere »slag« som det flankekød, der sidder mellem bryststykkerne (tyndbryst og tykbryst) og bagfjerdingen.

Svaret på det første spørgsmål skal følgelig ifølge Kommissionen formuleres således, at med henblik på anvendelsen af forordning nr. 2787/81 på eksport af den vare, der er defineret i denne forordnings bilag under pos. 02.01 A II. a) ex bb) i den fælles toldtarif skal der ved »slag« forstås det flankekød, som befinder sig mellem kroppens bagfjerding og brystet.

Med hensyn til det *andet spørgsmål* følger det af den omtvistede bestemmelses ordlyd og formål, at restitutionen kun kan udbetales, hvis de udbenede stykker ikke omfatter »slag«.

Hvis der blev ydet restitutionen, når stykkerne kun indeholder en begrænset mængde »slag«, ville det betyde, at der blev udbetalt en forholdsvis høj restitution for kød med en forholdsvis ringe værdi, og det ville indirekte fremme udførsler af dette kød, mens »slag« er efterspurgt af Fællesskabets kødforarbejdningsindustri. Da det ikke er foreskrevet i den relevante retsakt, kan det i

øvrigt ikke kræves, at toldmyndighederne skal begrænse restitutionen ved at fratrække vægten af »slagstykkerne«. Dette ville i øvrigt næppe hindre den uønskede udvikling i udførslen af »slag« og ville vanskeliggøre kontrollen. Efter de i denne sag relevante faktiske omstændigheder er denne fortolkning blevet bekræftet ved indsættelse af fodnote 7 i bilaget til forordning nr. 2773/82.

Det andet spørgsmål kan følgelig besvares således, at de udbenede stykker, der omfatter hele »slaget«, eller dele heraf, ikke kan give ret til den restitution ved eksport til tredjelande, som er fastsat ved forordning nr. 2787/81.

III — Kommissionens svar på spørgsmål stillet af Domstolen

Som svar på Domstolens spørgsmål har Kommissionen bl.a. anført følgende:

1. Alt efter handelssædvaner og forbrugstraditioner eksisterer der en lang række opskærings- og udbeningsmåder for oksekød. Disse traditioner varierer fra land til land og ofte fra landsdel til landsdel. Disse forskelle er endnu større med hensyn til udskæring og udbening af for- og bagfjerdinger. Det er således praktisk umuligt at finde nogen definition på fællesskabsplan. Hver enkelt medlemsland må således anvende den definition på de forskellige kødstykker, som sædvanligt anvendes i landet, hvorved det dog ikke må tabe fællesskabsbestemmelsernes formål af syne. Det er i denne forstand, at man må forstå det svar på det første præjudicielle spørgsmål, som Kommissionen har foreslået.

2. Følgelig er det ikke muligt at give nogen præcis fællesskabsdefinition af den nøjagtige grænse mellem bryst og slag eller grænsen mellem bagfjerding og krop.

3. Da begrebet »slag« blev indført i fællesskabsbestemmelserne, var Kommissionen bekendt med den vanskelighed, at udtrykket ikke havde helt den samme betydning i samtlige medlemsstater. Men den var af den opfattelse, at disse vanskeligheder var af mindre betydning og i hvert fald ikke var noget grundlag for at ændre de nationale udskæringsmetoder og betegnelser. Heller ikke med henblik på ydelse af eksportrestitutioner i de forskellige medlemsstater har Kommissionen forsøgt at uniformisere disse metoder.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 26. oktober 1983 har Ekro ved advokat Peter Wendt, Hamburg, Forbundsrepublikken Tysklands regering ved Ernst Röder og Kommissionen ved Robert Caspar Fischer afgivet mundtlige indlæg.

Ved denne lejlighed har *Ekro* bl.a. præciseret, at det første spørgsmål efter Ekro's mening kun er blevet stillet for det tilfælde, at udbetalingen af restitutioner faktisk afhænger af den nøjagtige afgrænsning af slaget, hvilket efter den

af Ekro foreslåede løsning ikke er tilfældet. Hvis en besvarelse af dette spørgsmål var nødvendig, måtte det konstateres, at Kommissionens forordning nr. 2787/81 på grund af de anvendte udtryks manglende præcision og den forskellige opfattelse heraf i de forskellige medlemsstater er ugyldig, for så vidt det udelukker udbetalingen af eksportrestitutioner for slag. Det andet spørgsmål må besvares således, at restitutionen i henhold til forordning nr. 2787/81 skulle ydes for hele kødstykket, selv når der til dette stykke hører et stykke slag, på betingelse af, at slaget ikke er karaktergivende for stykket. Dette er i hvert fald tilfældet, når slagdelen ikke udgør mere end 25 %. Ekro har herved henvist til såvel Forbundsrepublikken Tysklands regerings argumentation under skriftvekslingen som til en sammenligning af størrelsen af de restitutioner, der er fastsat dels i forordning nr. 2787/81, dels i forordning nr. 2773/83 for udbenede stykker og for ikke-udbenede stykker, hvoraf det fremgår, at indsættelsen af fodnote 7 ved forordning nr. 2773/83 indebar en ændring i den tidligere retstilstand med hensyn til spørgsmålet, om der tages hensyn til stykker, hvortil der hører et stykke slag.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. december 1983.

Præmisser

1 Ved afgørelse af 17. december 1982, indgået til Domstolen den 20. december 1982, har College van Beroep voor het Bedrijfsleven i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning nr. 2787/81 af 25. september 1981 om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for oksekødsektoren (EFT L 271, s. 44).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem Ekro BV Vee- en Vleeshandel (herefter benævnt »Ekro«), en nederlandsk eksportør af oksekød, og Produktschap voor Vee en Vlees, Rijswijk (herefter benævnt »Produktschap«). Sagen vedrører Produktschap's afslag på at udbetale Ekro eksportrestitutioner for oksekød til et tredjeland i henhold til artikel 18 i Rådets forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179) samt Kommissionens forordning nr. 2787/81.

3 I den liste i bilaget til Kommissionens forordning nr. 2787/81 over de varer, for hvis eksport der kan gives restitution i henhold til artikel 18 i Rådets forordning nr. 805/68, figurerer bl.a. under rubrikken »ex 02.01 A II« i den fælles toldtarif »kød af kornkvæg: a) fersk eller kølet: ... 4. andre varer: ... bb) udbenet, med undtagelse af 'slag' og 'skank', i stykker, hvert stykke emballeret for sig«.

4 I oktober 1981 udførte Ekro til Vatikanstaten to partier på henholdsvis 2 380 kg og 2 062 kg kalvekød, for hvilke selskabet ansøgte om eksportrestitutioner i henhold til den ovennævnte bestemmelse. I disse partier fandtes der bl.a. bryststykker af en samlet vægt på 1 156 kg, som også omfattede et i pistolform udskåret kødstykke, som ifølge Produktschap må anses for en del af »slaget«. Disse sidstnævnte stykkers samlede vægt var 201 kg. Produktschap nægtede at udbetale Ekro eksportrestitutionerne for de 1 156 kg bryststykker.

5 Ekro indbragte dette afslag for College van Beroep voor het Bedrijfsleven og gjorde herved gældende, dels at de ovennævnte stykker, som er udskåret i pistolform og hører til bryststykkerne, ikke kunne anses for at være en del af slaget, dels at restitutionerne i alle tilfælde skulle beregnes efter det udførte køds samlede vægt med fradrag af den del af det, der var slag, således at også udførsel af oksebryststykker, på hvilke der sidder stykker af slag, skal give ret til en forholdsmæssig restitution.

6 For at blive i stand til at træffe afgørelse i denne sag har College van Beroep voor het Bedrijfsleven stillet Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

1. Hvad skal der efter en korrekt fortolkning af pos. 02.01 A II a) 4 ex bb) i den fælles toldtarif forstås ved »slag«, og hvorledes kan »slag«, der ikke hører under den her nævnte position, skelnes fra udbenet kød i stykker, der hører under positionen?

2. Indebærer en korrekt fortolkning af forordning nr. 2787/81, at der ikke må udbetales restitution for eksport til tredjelande af et udbenet stykke, når der til stykket hører et stykke »slag«, eller skal restitutionen i så fald efter en korrekt fortolkning af forordningen ydes på grundlag af det eksporterede køds samlede vægt med fradrag af »slagstykkernes« vægt?

Det første spørgsmål

7 Det første spørgsmål drejer sig om den nøjagtige afgrænsning af det stykke oksekød, der betegnes som slag i den liste, der er bilag til Kommissionens forordning nr. 2787/81.

8 I deres skriftlige indlæg for Domstolen har Forbundsrepublikken Tysklands regering og Kommissionen, og under retsforhandlingerne i hovedsagen Ekro, hver især foretaget en forskellig anatomisk afgrænsning af det pågældende stykke, idet de efter omstændighederne med støtte fra skitser har angivet, hvor denne del af bugvæggen befinder sig i forhold til oksekroppens bagfjerdinger og forfjerdinger og i forhold til ribbenene og brystet.

9 Produktschap samt Kommissionen i sit mundtlige indlæg har gjort gældende, at myndighederne i hver medlemsstat må henholde sig til definitionen af det pågældende stykke, således som den fremgår af de skikke og traditioner for udskæring og udbening af oksekroppe, der er anerkendt i den pågældende stat. Kommissionen har imidlertid tilføjet, at de herved skal tage hensyn til formålet med de ved fællesskabsbestemmelserne indførte restitutionsordninger.

10 Det fremgår af sagens akter, at der med hensyn til de anvendte udskærings- og udbeningsmetoder for oksekroppe findes en mængde traditioner og skikke, som ikke blot varierer fra medlemsstat til medlemsstat, men endog fra region til region. Disse udskærings- og udbeningsmetoder har bl.a. deres oprindelse i forbrugs- og handelsvaner i de forskellige medlemsstater og regioner. Indholdet i betegnelserne i de forskellige sproglige udgaver af forordning nr. 2787/81 kan således variere efter medlemsstater og efter regi-

oner, alt efter den metode, som dér sædvanligvis anvendes til udskæring og udbening af oksekroppe.

11 Det følger af såvel kravene om en ensartet anvendelse af fællesskabsretten som af lighedsprincippet, at ordlyden af en fællesskabsretlig bestemmelse, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med hensyn til fastlæggelsen af dens betydning og rækkevidde, normalt i hele Fællesskabet skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende ordning.

12 Formålet med den pågældende bestemmelse er, som Kommissionen har redegjort for, at udelukke udbetaling af restitutioner for kødstykker af ringe værdi, som der er tilstrækkelig efterspørgsel efter i Fællesskabets kødforarbejdningsindustri. Vurderingen af den nøjagtige form og størrelse af den del af bugvæggen, som skal tillægges en ringere værdi, afhænger imidlertid, ligesom de forskellige metoder for udskæring og udbening af oksekroppe, af forbruger- og handelsskikke og traditioner, som varierer fra medlemsstat til medlemsstat og fra region til region. Der kan følgelig ikke af det nævnte formål med den pågældende fællesskabsbestemmelse udledes en nøjagtig anatomisk afgrænsning af denne del af kroppen.

13 Da der ikke findes nogen anvisning herom i forordning nr. 2787/81, kan det ikke antages, at fællesskabslovgiver i en forordning om eksportrestitutioner for kød har villet fastsætte en harmonisering eller ensretning af de udskærings- og udbeningsmetoder, der findes i de forskellige medlemsstater. Det fremgår tværtimod af Kommissionens svar på et af Domstolen stillet spørgsmål, at Kommissionen, da forordning nr. 2787/81 blev udstedt, har været klar over, at de i forordningen anvendte udtryk ikke overalt havde nøjagtig samme betydning, men at den har været af den opfattelse, at disse forskelle kun havde mindre betydning og ikke kunne begrunde en ændring i de bestående skikke og metoder på området.

14 Ved således at indrette sig efter de forskellige betydninger af disse udtryk har Kommissionen følgelig i sin forordning stiltiende henvist til de udskæ-

rings- og udbeningsmetoder, der anvendes i de forskellige medlemsstater og regioner. Under disse omstændigheder og trods det ovennævnte princip om en ensartet fortolkning af fællesskabsrettens bestemmelser tilkommer det ikke Domstolen at give disse udtryk en ensartet fællesskabsdefinition.

15 Den nøjagtige anatomiske afgrænsning af det kødstykke, der betegnes som slag, skal altså findes på grundlag af den i den pågældende medlemsstat eller region normalt anvendte metode til udskæring og udbening af oksekroppe. Det tilkommer den nationale domstol at fastlå, hvad denne afgrænsning er.

16 Det første spørgsmål skal derfor besvares således, at det tilkommer den nationale domstol at fastslå, hvad der ifølge den metode, der normalt anvendes til udskæring og udbening af oksekroppe i den pågældende medlemsstat eller region, er den nøjagtige anatomiske afgrænsning af den del af bugvæggen, der betegnes »slag« i pos. ex 02.01 A II a) 4 bb) i listen i bilaget til Kommissionens forordning nr. 2787/81 af 25. september 1981.

Det andet spørgsmål

17 Det andet spørgsmål fra College van Beroep voor het Bedrijfsleven er, om der skal udbetales restitution i henhold til Kommissionens forordning nr. 2787/81, når der til de eksporterede kødstykker hører et stykke slag, og i givet fald om restitutionen skal beregnes på grundlag af det eksporterede køds samlede vægt eller på grundlag af vægten med fradrag af slagets vægt.

18 Produktschap og Kommissionen er af den opfattelse, at når der til et stykke kød hører et stykke slag, skal der ikke udbetales nogen eksportrestitution. Forordningen indeholder ingen bestemmelser om udbetaling af en nedsat restitution, og hvis der udbetales en restitution beregnet efter stykkets samlede vægt, betyder det, at der udbetales en forhøjet restitution for kød af ringe værdi, og at man således fremmer uønsket eksport af dette kød, som er efterspurgt af Fællesskabets kødforarbejdningsindustri. Dette er i øvrigt blevet bekræftet efter sagens faktiske omstændigheder af en ændring i det

pågældende bilag ved Kommissionens forordning nr. 2773/82 af 13. oktober 1982 om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for oksekødsektoren (EFT L 292, s. 20).

19 Forbundsrepublikken Tysklands regering samt Ekro har i sit mundtlige indlæg anført, at ifølge artikel 20, stk. 1, i forordning nr. 805/68 og ifølge de almindelige bestemmelser om fortolkningen af den fælles toldtarif, navnlig den almindelige bestemmelse 3 b) i afsnit I, A, heri, skal et stykke kød, hvortil der hører et stykke slag, som en sammensat vare tariferes efter den bestanddel, der er karaktergivende. Ifølge Ekro er indtil 20 % slag i et stykke kød følgelig ikke en hindring for udbetaling af restitution.

20 Herved bemærkes for det første, at artikel 20, stk. 1, i Rådets forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968, som er grundlaget for fastsættelsen af de pågældende restitutioner, bestemmer, at »ved tariferingen af de af denne forordning omfattede produkter gælder de almindelige regler for fortolkningen af den fælles toldtarif og de særlige regler for deres anvendelse«. Ifølge den almindelige tariferingsbestemmelse vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif A 3 b) »tariferes ... sammensatte varer ... som om de bestod af det materiale eller den bestanddel, der er karaktergivende«.

21 Selv om forordning nr. 2787/81 ikke blot henviser til den fælles toldtarifs nomenklatur, men opstiller en selvstændig nomenklatur med henblik på fastsættelsen af eksportrestriktioner, gælder denne regel for tariferingen inden for rammerne af den særlige nomenklatur i forordning nr. 2787/81 i det omfang, denne forordnings ordlyd eller formålet med eksportrestitutionsordningen ikke kræver en anden løsning.

22 Med hensyn til ordlyden af bilaget til forordning nr. 2787/81 udelukker affattelsen af pos. ex 02.01 A II a) 4 ex bb), »udbenet, med undtagelse af slag og skank, i stykker, hvert stykke emballeret for sig«, kun de stykker, som i deres helhed består af slag eller skank, og giver ikke nogen udtrykkelig oplysning om stykker, som kun delvis består deraf. Den omstændighed, at

usikkerheden om behandlingen af de sidstnævnte stykker senere er blevet ophævet uden tilbagevirkende kraft ved indsættelsen af fodnote 7 i bilaget til ovennævnte forordning nr. 2773/82, hvorefter »restitution [kun] udbetales for udbenede stykker, der ikke omfatter hele eller en del af slaget og/eller skanken«, kan ikke påvirke fortolkningen af den på tidspunktet for de faktiske omstændigheder gældende bestemmelse.

23 Med hensyn til formålet med restitutionsordningen, nærmere bestemt formålet med at udelukke udbetaling af restitutioner for kød af ringe værdi, bemærkes, som det er anført i svaret på det første spørgsmål, at vurderingen af, hvad der i denne forbindelse skal anses for kød af ringe værdi, varierer stærkt fra medlemsstat til medlemsstat. Under disse omstændigheder kan restitutionsordningens formål ikke begrunde, at den ovennævnte almindelige tariferingsbestemmelse vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif ved fortolkningen af den nævnte position i bilaget til forordning nr. 2787/81 fraviges således, at allerede den omstændighed, at der til et stykke kød hører et lille stykke, der ifølge de i en medlemsstat almindeligt anvendte metoder kan betegnes som slag, nødvendigvis er til hinder for, at der udbetales restitutioner i denne medlemsstat.

24 Et stykke køds karakter afhænger ikke som anført af Ekro af en fast procentdel kød af en anden type, som hører dertil, men skal bestemmes i overensstemmelse med forbrugsvaner og handelsskik og de metoder, der normalt anvendes ved udskæring og udbening af oksekød i den pågældende medlemsstat eller region. Det tilkommer den nationale domstol at foretage denne vurdering.

25 Det andet spørgsmål vil følgelig være at besvare således, at forordning nr. 2787/81 skal fortolkes således, at der skal udbetales eksportrestitutioner for et stykke kød, hvortil der hører et stykke slag, på betingelse af, at sidstnævnte stykke ikke er karaktergivende for stykket, når henses til forbrugsvaner og handelsskik og de metoder, der normalt anvendes til udskæring og udbening af oksekød i den pågældende medlemsstat eller region.

Sagens omkostninger

26 De udgifter, der er afholdt af Forbundsrepublikken Tysklands regering og af Kommissionen, som har indgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til parterne i hovedsagen udgør et led i den for den nationale ret verserende sag, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (femte afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af College van Beroep voor het Bedrijfsleven ved afgørelse af 17. december 1982, for ret:

1. **Det tilkommer den nationale domstol at fastslå, hvad der ifølge den metode, der normalt anvendes i den pågældende medlemsstat eller region til udskæring og udbening af oksekroppe, er den nøjagtige anatomiske afgrænsning af den del af bugvæggen, der betegnes »slag« i pos. ex 02.01 A II a) 4 bb) i listen i bilaget til Kommissionens forordning nr. 2787/81 af 25. september 1981.**

2. **Forordning nr. 2787/81 skal fortolkes således, at der skal udbetales eksportrestitutioner for et stykke kød, hvortil der hører et stykke slag, på betingelse af, at sidstnævnte stykke ikke er karaktergivende for stykket, når henses til forbrugsvaner og handelsskik og de metoder, der normalt anvendes til udskæring og udbening af oksekroppe i den pågældende medlemsstat eller region.**

Galmot Mackenzie Stuart

Due Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. januar 1984.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for femte afdeling